

vore Ændringsforslag, kan man naturligvis ikke undvære Pensionen som Erstatning for det Tab, en Minister lider ved at opgive sin hidtidige Levevej. Vi forslaar derfor ved Ændringsforslag Nr. 20 paa ny at aabne Adgang til ved kongelig Resolution at kunne tillægge afgaaede Ministre Pension ud over de almindelige Pensionsregler, dog saaledes, at Pensionen gives for højest to Aar ad Gangen, saaledes at de skiftende Ministerier kan holde Øje med, om afgaaede Ministre senere hen paa ny faar oprettet deres Økonomi, som eventuelt er blevet forstyrret i den Tid, de har været Ministre, i en saadan Grad, at der ikke længere er Grund til at yde vedkommende den forhøjede Pension ud over de almindelige Pensionsregler.

Med disse Ord skal jeg anbefale at stemme for det socialdemokratiske Mindretals Ændringsforslag.

A. M. Hansen: Lovforslaget om Nedsættelse af Tjenestemandslønningerne fremtræder nu som et helt nyt Lovforslag, hvis Indhold som bekendt hviler paa den Overenskomst, som er sluttet mellem Regeringen og de højest lønnede Tjenestemandsklasser. For at opnaa dette Forlig er de af Regeringen oprindelig foreslaaede Beparelser formindsket med ca. 8 Mill. Kr. Fra mit Partis Side maa vi beklage, at Regeringen har ført disse Forhandlinger saaledes, at de lavest lønnede Tjenestemandsgupper ikke kom med i Forhandlingerne, hvorved der ingen Mulighed blev for at opnaa en Overenskomst med samtlige Tjenestemandsgupper. Jeg for mit Vedkommende nærer ingen Tvivl om, at den højtærede Minister med lidt god Villie vilde kunne have naaet en Overenskomst med samtlige Tjenestemandsgupper, men for at dette skulde være naaet, maatte Ministeren have ført Forhandlingerne paa et andet Grundlag, nemlig saaledes, at den ekstraordinære Indtægtsnedgang kom til at ramme paa en retfærdigere Maade ved, at alle Tjenestemænd kom til at tage procentvis lige meget af den forlods Nedsættelse. Dette er jo som bekendt langt fra Tilfældet med den her foreslaaede Ordning, idet den rammer de lavest lønnede Tjenestemandsgupper langt mere føleligt end de højest lønnede.

Hovedbestemmelserne i Forliget er jo, som den ærede Ordfører nu udførligt har gennemgaaet, at der sker en Nedsættelse i Tjenestemandslønningerne ved, at der forlods tages 3 Portioner af Dyrtidstillæget og 10 pCt. af Konjunkturtillæget, dernæst, at der foretages en tilsvarende Nedsættelse af de særlige Ydelser: Kørepenge, Sejlpenge

o. s. v., og endelig, at der for ugifte Tjenestemænd sker en yderligere Nedsættelse af Dyrtids- og Konjunkturtillægene, saaledes at ugifte Tjenestemænd over 35 Aar faar Halvdelen og ugifte under 35 Aar en Trediedel af det Dyrtidstillæg og Konjunkturtillæg, der tilkommer de gifte.

Den her foreslaaede Ordning kan jeg og mit Parti ikke billige, fordi den fortrinsvis lægger Byrderne paa de lavest lønnede, hvad nogle Eksempler vil vise. En Departementschef — for at tage en af de højest lønnede Tjenestemænd —, der har en Løn, Tillægene iberegnet, paa 13 052 Kr., faar efter Regeringens Forslag 273 Kr.s Nedsættelse. Dette udgør 2 pCt. af hans Løn. Tager vi Departementchefens Modsætning, en Mand af den laveste Lønning, en Mand med en Begyndelsesløn, med Alderstillæg, paa 1 800 Kr., f. Eks. en Portør, vil det vise sig, at han faar en Nedgang paa 219 Kr., hvilket er 7 pCt. For en Konduktør, der jo faar Kørepenge, bliver der i hans Indtægter gjort et ekstra Skaar, idet der ogsaa tages af Kørepengene. Saaledes vil Loven for hans Vedkommende betyde en Nedgang paa 10 pCt. Og gaar vi til de ugifte, vil det blive højere Procenter, op til omkring 20 pCt.s Nedsættelse, naar vi tager alle de Omraader med, som foreslaas medtaget i Lovforslaget.

At dette er uretfærdigt, maa være indlysende. Nu ved jeg vel, at man siger, at Tjenestemændene har haft samme Dyrtidstillæg, og at det derfor er rimeligt, at de, der har haft Fordelen, da det gik op, nu ogsaa skal have den større Nedgang i Nedgangsperioden. Dette vilde Tjenestemændene finde retfærdigt, dersom Nedgangen skete i Overensstemmelse med Pristallets Nedgang. Men da det er en ekstra Nedsættelse, som ikke retter sig efter Pristallet, er det i højeste Grad uretfærdigt at sige: Staten skal have en forlods Nedsættelse paa Tjenestemandslønningsskontoen, for den er for stor — saadan siger den høje Regering —, og derfor tager vi 2 pCt. af den højeste Løn og fra 10 til 20 pCt. af den laveste Løn. Vi kan udmærket godt forstaa, at man, naar man har det Synspunkt, som Ministeren har i denne Forbindelse, søger Samarbejde med de højest lønnede Tjenestemænd, men ikke med de lavest lønnede. Derfor faar vi det triste Forhold, vi er inde i, at vi faar en Ordning, som skaber Utilfredshed, og berettiget Utilfredshed, i den lavest lønnede Del af Tjenestemandsklassen.

Mit Parti er fremdeles af den Mening, at det rimeligste, naturligste og ogsaa ret-